

Inde i Forstuen skilte Doktoren sig af med sin Pels og aabenbarede en tætsluttende Kamgarns Frakke og en stor Atlaskes Kravat med en Diamant-naal. Han var en Mand paa omkring fyrretyve Aar, en statelig Skikkelse med et skarpskaaret Ansigt og smaa mørke Bakkenbarter. Lige fra det første Øjeblik havde han tydelig gjort sig Umage for ikke med en Mine at røbe nogen Forundring over Emanuels aparte Klædedragt; og da de nu traadte ind i „Hallen“, lod han ogsaa her, som om han slet ikke lagde Mærke til Stuens ejendommelige Udstyrelse. I sin Omhu for ikke at vise mindste utidig Nysgerrighed tog han endog sin Guldlorgnet ned fra sin stærkt fremtrædende Næse, vendte sig mod Emanuel og sagde med en Bestræbelse for at lade ganske utvungen:

„Ja, det er vel bedst, vi straks ser paa Knægten.“

„Det er min Hustru, der har ønsket at høre Deres Mening om min Søn,“ svarede Emanuel, der straks blev stødt over denne Maade at omtale Gutten paa. „Jeg tror ikke, det hele har synderligt at betyde . . . en almindelig Foraarsforkølelse rimeligvis.“

„Nu faar vi se!“